

- skabernes domssamling bind X side 1169.
115. Internationale Handelsgesellschaft mbH mod Einfuhr- und Vorratstelle für Getreide und Futtermittel Frankfurt/ Main. Sag nr. 11/70 Fællesskabernes domssamling bind XVI side 1125 ff.
116. Denne begrænsning i Domstolens kompetence er udtrykt direkte i dens afgørelse af sagerne nr. 36–38 og 40/1959, Fællesskabernes domssamling bind VI side 857 (Ruhrkohlen-Verkaufsgesellschaft m.fl. mod Den høje Myndighed).
117. Se »The Protection of Human Rights in the European Communities«, gengivet i Common Market Review 1972 side 73.
118. Se *Erik Siesby, Juristen* 1971 side 426–27 og 1972 side 129; *Max Sørensen, Juristen* 1972 side 125.
119. Udover de nuværende medlemslande – bortset fra Frankrig – og de øvrige ansøgerlande har bl.a. Island, Sverige og Østrig tiltrådt konventionen.
120. En nærmere gennemgang af forholdene i de nuværende medlemsstater og i de andre ansøgerlande findes i bilaget til denne redegørelse.
121. Derom er der enighed. Se *Erik Siesby, Juristen* 1971 side 426 og 1972 side 130, hvor han dog fremhæver, at tankegange udtrykt af den tyske Bundesverfassungsgericht og af den belgiske højesteret holder mulighed åben for en accept af fællesskabsretten som et retssystem, der har rang over eller sideordnet med den nationale ret inklusive den nationale forfatning. Se endvidere *Max Sørensen, Juristen* 1972 side 125, hvor det dog bemærkes, at det praktiske resultat kan blive en vis forrang i de lande, hvor domstolene ikke kan efterprøve en traktats forenelighed med grundloven, f.eks. Holland (forfatningens art. 60 (3)).
122. Se herom *Max Sørensen, Juristen* 1963 side 79 ff, og 1972 side 125 og *Erik Siesby, Juristen* 1971 side 426–27.
123. Dette gælder specielt også de bestemmelser, som har givet anledning til de foreliggende afgørelser fra fællesskabsdomstolen, og hvis forenelighed med bestemmelser eller principper i den tyske forbundsforfatning er blevet bestridt af de tyske sagsøgere og af visse underordnede tyske domstole.

Forholdet mellem reglerne i Fællesmarkedstraktaten om arbejdskraftens fri bevægelighed og den danske grundlovs § 27, hvorefter ingen kan ansættes som tjenestemand uden at have dansk indfødsret, har givet anledning til en forespørgsel til justitsministeriet. Nedenfor gives de væsentligste dele af justitsministeriets besvarelse (de udeladte passager vedrører andre forhold, der ikke har forbindelse med forholdet til grundlovens § 27):

»Bestemmelserne om arbejdskraftens frie bevægelighed gælder dog efter traktatens art. 48, stk. 4, ikke for »ansættelser i den offentlige administration«.

Fortolkningen af begreberne »offentlig administration« ... har givet anledning til visse vanskeligheder, idet der blandt de nuværende medlemsstater er store forskelle ... med hensyn til afgrænsningen af den gruppe offentligt ansatte, til hvem der stilles krav om indfødsret, ...

Der foreligger ingen rådsvedtagelse, der klart tager stilling til disse fortolkningsproblemer, og spørgsmålet har heller ikke været genstand for sager ved EF-Domstolen. Derimod har Europa-Parlamentets juridiske udvalg for nylig udarbejdet en rapport vedrørende afgrænsningen ... På grundlag af denne rapport har Parlamentet vedtaget en resolution (Europæiske Fællesskabers Tidende C 10/4 fra den 5. februar 1972).

...

I resolutionen ... udtaler Parlamentet bl.a., at art. 48, stk. 4, principielt kan anvendes på alle stillinger, som den pågældende medlemsstat betragter som hørende under sin offentlige administration, men at formålet med bestemmelsen dog i første række er at tillade staterne at forbeholde udøvelse af egentlig offentlig myndighed for deres egne statsborgere. Parlamentet konstaterer, at der findes en række stillinger i den offentlige administration, som ikke er forbundet med udøvelse af egentlig offentlig myndighed, og fremsætter det udtrykkelige ønske, at staterne så vidt muligt begrænser anvendelsen af art. 48, stk. 4, til stillinger, som er